

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

6-7 EYLÜL OLAYLARININ SORUMLUSU TÜRK DEVLETİDİR!

TC TARİHİ, MÜSLÜMAN OLMAYAN HALKLARA KARŞI SOYKIRIM VE KATLİAMLAR TARİHİDİR!

18

EKİM 2008 · FİYATI: 2 YTL.

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

İçindekiler

V.i.S.d.P. & Yazışma Adresi:
K. İnan · 12 Rue de Rome · Boite Postale
No: 287 · 67000 France
Tel. & Fax: 0033 / 388 607404

İnternet adreslerimiz:
E-Mail: mail@bolsevikparti.org
www.bolsevikparti.org

Fiyatı: 2 YTL · 2 EURO

TC TARİHİ, MÜSLÜMAN OLMAYAN HALKLARA KARŞI SOYKIRIM VE KATLİAMLAR TARİHİDİR!

6/7 Eylül olaylarının sorumlusu Türk devletidir!

TC kurulması ile birlikte Müslüman olmayan halklara karşı yoğun soykırım, katliam, tehcir ve Müslümanlaştırma, Türkleştirme politikasını izlemiştir. Devlet bu ırkçı, katliamcı siyaseti sadece Müslüman olmayanlara karşı değil, Müslüman olup ta Türk olmayan tüm milliyetlere, başta Kürt ulusuna karşı izlemiştir.

TC, Türk ve Müslüman olmayan herkese karşı düşmanlık siyaseti ve buna uygun bir pratik sergilemiştir!
Bugün de değişen bir şey yok!

1915'te Ermenilere karşı soykırıma girişilmiştir. Yaklaşık 1 milyon 500 bin Ermeni katledilmiştir, onbinlercesi Türkiye sınırları dışına sürgün edilmiştir, soykırımdan ve sürgünden geri kalan Ermeni nüfusu üzerine yoğun baskı, asimile etme, sindirme politikası izlenmiştir. Kürt ulusu üzerinde yoğun baskılar, katliamlar ve sürgün politikası izlemiştir. Bugün de aynı ırkçı, şovenist, islamcı siyasetini 'ötekiler' dediklerine karşı sürdürmektedir.

TC devletinin kendisinden olmayan 'ötekiler'e karşı hem savunulan hem de pratikte yaşanan örnekleri çoktur. TC devletinin resmi siyasetinin belirleyici yapısı kendisinden olmayana, kendisi gibi konuşmayan, düşünmeyenlere karşı inkarcılık, baskı, sürgün, soykırım olmuştur, olmaktadır. "Ne mutlu Türküm diyene!", "Bir Türk dünya'ya bedeldir!" gibi ırkçı, şovenist, kendisinden olmayana karşı olan, 'öteki' diye anlandırdığı halkları, müslüman olmayanları reddeden bir anlayış ve bu anlayışın pratikte uygulandığı bir tarihtir, bir yapıdır TC devleti.

Türk devletinin kendisinden olmayanlara karşı savunduğu açıktan düşmanlık siyasetine çok örnekleme yapılabilir.

Örneğin; "Millet, dil, kültür, ülkü birliğiyle birbirine bağlı vatandaşların teşkil ettiği

bir siyasi, bir içtimai heyettir." (Cumhuriyet Halk Fırkası, 10 Mayıs 1931, 3. Büyük Kongresi sonuçlarından),

Örneğin; "Hitler'i Münih'te dinlemiştim ve hayran olmuştum. Sizi temin etmek isterim ki biz Almanya'daki inkılâbın faaliyetlerinden çok memnunuz." gibi görüşler açıkça savunulmuştur. (CHP'nin öncü kadrolarından Recep Peker).

Bu gibi örnekleri çoğaltmak mümkün. Ama gerek yok, burada söylenenler devletin resmi çizgisini açıklamaya yeter.

Türk hakim sınıfları Türk olmayan çeşitli milliyetlere karşı sürekli kinlerini kusmuş, Türk ulusundan halkı onlara karşı kışkırtmış ve düşmanlık tohumları ekmiştir. Çokça, ihtiyaç duyduğu durumlarda Kürtler, Ermeniler, Rumlara, Araplara vs. karşı propaganda ve ajitasyonla karalama, iftira atma, yalan söylemekten geri durmamıştır. Devlet eliyle provokasyonlar yaratım diğer milliyetlere karşı saldırı için malzeme yaratılmış ve kullanılmıştır.

Kürtlere karşı onlarca kez toplu katliamlar yapılmış, iskan siyaseti adına Kürtler zorla yerlerinden edilmiş, başka bölgelere sürgün edilmişlerdir, vs.

Yahudileri zorla göçe zorlamak için 'Trakya olayları' olarak bilinen, 1934'te Yahudilere karşı saldırılar düzenlenmiştir.

Ermenileri, Rumları ve Yahudileri açıkça hedef alan, onları ekonomik olarak çökertmeyi amaç edinen Varlık Vergisi 1942'de yürürlüğe konmuştur.

Devletin provokasyon ve saldırıları 6-7 Eylül olaylarına kadar gelip dayanmış ve bu saldırının temeli hazırlanmış ve devlet desteğinde Rum ve Ermenilere karşı saldırı başlatılmıştır. Radyolarda yayınlanan 'Atatürk'ün evi bombalandı' yalanıyla 6-7 Eylül 1995'te Rumlara ve Ermenilere karşı yoğun saldırılar başlatılmıştır. Rumlara ve Ermenilere ait olan binlerce işyeri, ev, okul, ibadet yerleri talan ve tahrip edilmiştir. Bu saldırıda 20 civarında çoğu Rum olmak üzere Ermeni katledilmiştir, onlarcası ağır yaralanmıştır.

Olay sonrası binlerce Rum ve Ermeni göç başka ülkelere yerleşmek zorunda kalmıştır.

6-7 Eylül saldırıların Rum ve Ermeniler üzerindeki maddi ve manevi tahribatları çok boyutlu ve çok yıkıcı olmuş, Rum ve Ermeniler üzerinde silinmez yaralar açmıştır.

6-7 Eylül gibi vahşetlerin yaşanmaması için, başta Türk ulusundan işçi ve emekçiler olmak üzere, Rum, Ermeni, Yahudi, Kürt, Arap …. diğer tüm milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin başta egemen olan Türk şovenizmine, ırkçılığına olmak üzere her türlü milliyetçiliğe karşı mücadele yürütülmeli, proleter enternasyonalizminin propagandasını yapmalıdır.

6-7 Eylül'lerin hesabı bir gün mutlaka Türk hakim sınıflarından sorulacaktır!

6- 7 Eylül'lerin bir daha yaşanmaması için tek yol çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı önderliğinde faşist Türk devletinin şiddete dayalı devrimle yıkılması, işçi sınıfı önderliğinde işçilerin köylülerin devrimci demokratik iktidarının kurulması, sosyalizmin kurulması için örgütlenip mücadele etmektir!

Eylül 2008

Sosyal şovenler sınıf içerisinde zehir saçıyorlar

İşçi sınıfının Enternasyonalizm temelinde eğitilmesi olmazsa olmaz bir görevdir.

İşçi sınıfı bugün emperyalist devletlerin, ki bu devletler burjuvazinin işlerini düzenleyen araçlardır, ortaklaşa saldırıları ile karşı karşıyadır.

Her gün değişik yeni saldırı biçimleri ile işçi sınıfının birliğini sağlamasının önüne geçilmektedir.

Hergün değişik üretim tarzlarıyla, yeni şirket oluşum biçimleriyle yaptıkları saldırılarda işçileri bölerek, parçalayarak sömürülerini en yüksek düzeyde gerçekleştirmektedirler.

Tabii ki bu emperyalist politikalar her ülkede kurulu bulunan burjuva devletler ve onların kurumları üzerinden yürütülmektedir. Tüm uygulamalar merkezi bir stratejinin parçaları olarak görülmek zorundadır.

Sorunu çok uzatmadan somutu biraz irdeleyelim:

KK/T'de, fabrikalarda işçileri, kalifiye işçi, kalifiye olmayan işçi, yaşlı ve genç işçi, kadın ve erkek işçi, yerli ve yabancı işçi, ana şirketin kadrolu işçisi ve kadrosuz geçici ya da taşeron işçi vb. Şeklinde bölerek rahatlıkla yönetmeye çalışmaktadırlar.

Bu bölünmelerin içerisinde göstermediğimiz, Türk işçisi ve Kürt işçisi, Türk işçisi-Laz/Çerkez/Arap/ vb. gibi ayrımlarla da işçileri bölmektedirler.

Sermayenin bu oyunu oynaması aslında gayet "normal"dir! Çünkü o sömürü sistemini sürdürebilmesi için bunu yapmak ve ancak bu şekilde yönetmek amacındadır.

Sorun buna karşı olduğunu ilan edenlerin ne yaptığıdır.

En son Aktütün'deki Türk askeri karakoluna PKK gerillaların yaptığı askeri saldırı sonrasında yine gerçek enternasyonalistlerle şovenler görüldü.

İşçi sınıfı hareketi içerisinde kendilerine Marksist, Marksist Leninist vb. sıfatlar takanların içerisinde de yoğun olan şoven yaklaşımlar vardır. Biz bunların zaten fazlaca sınıfı temsil edemediklerini, sınıfın içerisinde olmamalarından hareketle, bildiğimizden, bugün işçilerin içerisinde yer alan, sınıf sendikacılığını lafta savunan, "halkların kardeşliğini" savunduğunu iddia eden, yine lafta farklı olduklarını, sermayeye karşı olduklarını, devletten bağımsız olduklarını yazan çizen bir sendikanın tavrını kısaca yermek istiyoruz.

Biz açık işbirlikçi olan, açık devletçi olan, açık faşist olanların zaten herkes tarafından bilindiğini, tanındığını düşünerek, kendisine sol diyen ve farklı olduğunu iddia eden kesimi temsilen DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikasının bildirisini kısaca ele alacağız.

Bu sendika yönetimi, bir çok alanda, açık işbirlikçi sendikacılığa karşı doğru tavırlar da takınmaktadır. Biz bu alanda belirli destekler de verdik. Bu destek doğru olana yapılan destekti.

Fakat işçi sınıfı içerisinde varolan en ciddi tehlikenin ırkçı, milliyetçi ve şovenizm olduğunu düşündüğümüzden, gerçekten halkların kardeşliğine büyük değer biçtiğimizden, bu sendikanın bu konudaki şoven tavrını eleştirmeyi, sınıfın doğru temelde bilinçlenmesine katkıda bulunmayı bir görev sayıyoruz.

Aynı olumsuz tavırlarını Dağlıca karakol baskınında da sergilemişlerdi.

6 Ekim tarihi ile Genel Yönetim Kurulu imzası ile çıkarılan basın bülteninde başka şeylerin yanısıra şu tavır var:

"... Bu saldırı emperyalizmin "böl-parçala-yönet" taktiğinin hangi boyutlara ulaştığını ve bölgemizdeki emellerini de bir kez daha ve çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

Bu hain planının parçası olanlar tarih önünde er ya da geç hesap vereceklerdir. Hiçbir gerekçe bu katliamları ve terörü haklı gösteremez ve göstermemelidir.

Emperyalist güçlerin şımarttığı bu terör odakları, hepimiz için büyük anlamı olan demokrasi ve insan hakları gibi kavramları da kirletmekte ve daha da ulaşılmaz hale getirmektedirler.

Bu saldırılar topluma, demokrasiye, barışa yapılan saldırıdır. Bu saldırıların sahipleri ve destekçilerinin barış ve demokrasi sözcüklerini kullanmalarının bundan böyle artık hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. ..."

Biz tabii ki bu bildiri üzerine bir kitap da yazabiliriz. Ama kısaca şunları söylemek istiyoruz:

Bu bildiri katıksız Türk şoven politikanın savunulduğu bir bildiridir. Bu bildiri ile "halkların kardeşliği"nin savunulamayacağını, bundan böyle bu sendikanın bu şiarı diline dolamasının sahtekarlık olacağını tespit ediyoruz.

Birleşik Metal İşçileri Sendikası işçileri enternasyonalizm temelinde eğitmiyor. O milliyetçi, şoven politikanın savunuculuğunu devam ettiriyor.

Bugüne kadar Türk devletinin Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı sürdürdüğü sınır

içi, sınır ötesi tüm hareketlere karşı esasta seyirci kalan bir sendikanın, böyle bir saldırıyı emperyalizmin politikalarının bir taktiği olduğunu savunması iki yüzlüce bir tavırdır.

Türk devletinin ABD ile karşılıklı bilgi alış-verişi çerçevesinde Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketinin Temsilcisi PKK'ya karşı yaptığı saldırılar, evet imha amaçlı saldırılarına karşı neden böyle bir bildiri çıkarmadınız? Neden Güney Kürdistan'ın her bombalanmasında karşı çıkmadınız? NATO üyesi olan bir devletin emperyalizmin politikalarının dışında olması mümkün olabilir mi? Türk devleti BOP üzerinden orta-doğuda emperyalist politikalar güderken bu kadar sert tavırlar neden takınmadınız?

"Etnik ayrılık ve bölücülüğün peşinde giden"ler, aynı zamanda sendikalarda Kürt, Laz, Arap, Çerkez vb. Dillerin yasaklanmasına uygun davranış sergileyen siz sendikalar olmuyor musunuz? Yıllarca bu dillerde Hiçbir şey yazmayan çizmeyen bir sendika olarak, Kürt Ulusunun PKK şahsında bu haklarına sahip çıkmak için ileri sürdüğü taleplerinin sağır kulaklara denk gelmesi, görmezden gelinmesi sonucu bu doğal hakkı kullanmak ve bazı demokratik talepleri almak için verdiği mücadele neden terör olsun? Devletin 80 yıldır imha ve inkar politikalarına terör diyemeyen sizlerin PKK'ya karşı terörden bahsetmesi iki yüzlüce bir tavır değil midir? Kendisi emperyalizmin işbirlikçisi olan bir devletin karşısında PKK'nin yine muhtemelen şu ya da bu emperyalist devletin desteğini de alarak mücadele etmesini neden bu kadar yadırgıyorsunuz? Siz ve sizin gibi sendikalar, Kürt Ulusunun, Ermeni Ulusunun, Lazların, Çerkezlerin, Arapların ulusal haklarına sahip çıkmayarak inkarcı devlet politikasını, zoraki Türkleştirme politikaları karşısında susarak desteklemiş olmuyor musunuz? İnkarcı politikalara destek sunan, onun parçası haline gelen, Türkleştirme politikalarının aracı olan sendikaların Kürt ulusunun mücadelesini "Böl-Parçala-Yönet" politikalarının devamı olduğunu söylemesi iki yüzlülüğün, şoven politikaların bir devamı olmuyor mu?

Bunları uzatmak daha da mümkün.

Sendikalar içerisindeki hakim şoven-ırkçı bakış açısının yıkılması için devrimci enternasyonalist güçlerin direnmesi, bu politikaları teşhir etmesi bir görevdir.

Bunun için enternasyonalizmin bayrağını taşıyanlar güçlerini birleştirmeli, devrimci sendika fraksiyonları oluşturmalıdır. Ancak ortak mücadele ile bu şoven politikaların yerine giderek enternasyonalist bakış açısı hakim kılınacaktır.

Şoven, ırkçı devlet politikaları "halkların kardeşliği"nin önünde en büyük engellerdir. Halkların kardeşliğini savunmak, Kürt Ulusunun Ayrılıp Ayrı Devlet Kurmasını Savunmaktan geçer! Gerisi iki yüzlülüktür! İşçi sınıfının birliği ancak ve ancak, tüm uluslara ve azınlıklara TAM HAK EŞİTLİĞİ sağlandığı koşullarda sağlanacaktır! Başkası laf ebeliğidir!

Yaşasın İşçi Sınıfının Enternasyonalist Temelde Birliği!

Yaşasın Halkların Birliği!

Kahrolsun Şovenizm ve Irkçılık!

Bir grup metal işçisi, 10 Ekim 2008

12 Eylül 1980 askeri faşist cuntanın hesabı mutlaka sorulacaktır!

12 Eylül 1980 sabahı Kuzey Kürdistan/Türkiye panzer ve askerin postal sesleriyle uyandı. Başını faşist Kenan Evren'in çektiği 5 generalden oluşan Milli Güvenlik Konseyi parlamentoyu tasfiye ederek devlet yönetimine el koydu.

Emperyalist dünya da bu darbeye alkış tuttu.

Faşist generaller çetesi, sözde 'teröre' karşı halkın huzurunu, barışı sağlamak için yönetime el koyduklarını ve herkese eşit mesafede durduklarını açıklıyorlardı. Ama bunun büyük bir yalan olduğu, faşist cuntanın yönetime el koyar koymaz görüldü.

Askeri faşist diktatörlük, parlamentoyu feshetti, partileri kapattı, yöneticilerini tutuklattı. Askeri faşist diktatörlük bir yandan bunu yaparken, diğer yandan ise vuracağı esas hedefler üzerine tüm gücü ve barbarlığı ile yükleniyordu. Kısa süre içinde yapılanlar faşist generallerin gerçek amacını açıkça gösteriyordu görmek isteyenlere. İşçi sınıfı, emekçi yığınlar, köylüler, ezilen halklar açısından Kuzey Kürdistan/Türkiye adeta bir zindan ve işkence hanelere dönüştürülmüştü. Varolan kimi burjuva demokratik haklar yok edildi. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de sadece ve sadece zorbalık, baskı, açık terör hakimdi. Faşist TC'nin artık demokrasinin kırıntılarına bile tahammülü kalmamıştı. Gelişen halk muhalefetinin önünün kesilmesi ve şiddetle başının ezilmesi gerekiyordu. Öyle yöntemlere ve baskılara başvurulmalı idi ki, halkın muhalefeti, öncelikle de komünist ve devrimci mücadeleye son darbe vurulmalıydı ve bir daha başını kaldırmamalıydı, yaşamamalıydı.

Esas hedef komünist, devrimci muhalefetin ezilmesi..

Askeri faşist cuntanın başa geçmesi ile birlikte varolan anti demokratik uygulamalar, baskılar iyice yoğunlaştı. Faşizmin hapishaneleri yüzbinlerce insanlar dolduruldu, işkence haneler insan öğütüyordu, darağaçlarına insan bedenleri asılıyordu.

Göstermelikte olsa burjuva düzen yanlılarından az sayıda kurban seçiliyordu, feda ediliyordu. Ama bu kimi durumlar askeri faşist cuntanın yaptıklarıyla da gerçek yüzü ve niyeti görülüyordu.

Artık Türkiye'de demokrasinin, hakların, özgürlüklerin vb. kırıntısına bile tahammül

edilemiyordu. Bildikleri tek şey; her şeyin yasaklanması, baskı altına alınması idi. Bunun için ne gerekiyorsa yapılacaktı: Zindanlar doldurulacak, işkence haneler işletilecek, darağaçları kurulacak…

Tüm sendikalar ve kitle dernekleri yasaklandı, yöneticileri tutuklandı, malvarlıklarına el kondu.

İşçi sınıfının mücadelesi ve örgütlülüğü barbarca ezildi.

Devrimci, demokratik gazeteler, dergiler yasaklandı, sorumluları tutuklandı.

Yüzbinlerce ton ağırlığında kitap toplatılıp, imha edildi. Yayın evleri kapatıldı, sorumluları, yazarları zindanlara atıldı, işkencelerden geçirildi.

Askeri faşist diktatörlük, milli beraberlik ve bütünlük adına, Atatürkçülük adına, milliyetçilik ve vatanseverlik adına vs. bunları yapıyordu.

Adına 'terör' dediği devrimci muhalefeti bastırmak için her çabaya, yalan ve demagojiye başvurmada geri kalmıyordu.

Üzerinden tam 28 yıl geçti, ama 12 Eylül darbesini yıkıntıları ve çatığı tahribatlar etkisini hala önemli ölçüde sürdürmektedir. 12 Eylül anayasası ile Türkiye hala yönetilmektedir.

12 Eylül'ün tahribatı, barbarlığı gün geçtikçe daha açık görülmektedir.

Halk üzerinde baskı ve korku imparatorluğu kuruldu.

12 Eylül'ün hesabı sorulacak!

Askeri faşist diktatörlüğün tüm barbarlığına ve yıkıntılarına rağmen, devrimci ve demokratik muhalefet gün geçtikçe yeniden dirilmeye başladı. Toplumsal muhalefetin tümüyle ezildiği, yok edildiğinin söylendiği dönemde, daha 1984'te PKK önderliğinde silahlı Kürt ulusal mücadelesi başlatıldı. Ölüm sessizliğinin bozulmasında çok önemli bir adım atıldı. Faşist devlet bu gelişme ile şaşkına döndü. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi gün geçtikçe büyüdü, kitleselleşti.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınların da mücadelesi kendisini göstermeye başladı, üzerine örtülen ölüm ve sessizlik perdesini araladı.

Aradan 28 yıl geçmesine ve işçi sınıfının ve emekçi yığınların mücadelesinde bazı önemli gelişmeler olmasına rağmen, 12 Eylül'ün izleri hala varlığını sürdürmektedir.

12 Eylül askeri faşist darbenin gerçek hesabı ancak burjuva kapitalist sistemin işçi sınıfı önderliğinde şiddete dayanan bir devrimle yıkılması sonucu sorulacaktır.

12 Eylül'cülere ve sistem savunucularına, en büyük darbe asalak kapitalist sömürücü düzenlerinin yıkılması sonucu vurulacaktır.

İşçi sınıfı önderliğinde geniş emekçi halk yığınları örgütlenerek bu darbeyi mutlaka kapitalistlere vuracaktır.

Haydi, devrim ve sosyalizm için, örgütlenmeye, mücadeleye!

Eylül 2008

Metal sözleşmelerinin geldiği nokta

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de en büyük sözleşmelerden birisi olan, 100 bin sendikalı işçiyi kapsayan Metal Sözleşmeleri geldiği noktada uyuşmazlık tutularak yeni bir aşamaya geldi. Coğrafyamızda toplam olarak 800-900 bin işçi ve memurun Toplu Sözleşmelerden yararlandığı gerçeğinden hareket ettiğimizde, metal sektöründeki bu sözleşme görüşmelerinin önemi bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası(MESS) olarak ifade edilen metal patronlarının örgütü ile metal sektöründe toplu sözleşme yapma hakkına sahip üç sendika, DİSK'e

bağlı reformist Birleşik Metal İşçileri Sendikası, Türk İş'e bağlı sarı-işbirlikçi Türk Metal Sendikası ve Hak İş'e bağlı sarı-işbirlikçi Çelik İş Sendikasının yaptığı görüşmeler yasal prosedür açısından bir noktaya geldi.

En son Birleşik Metal İşçileri Sendikasının 10 Ekim günü yaptığı görüşmede uyuşmazlık tutuldu.

Uyuşmazlık tutulmasının en temel nedeni, sosyal haklarda ve ücretlere yapılmak istenen zamların patron örgütü tarafından çok düşük tutulmasıydı. MESS her iki talep kaleminde ortalama yüzde 4-5 oranında bir teklifle masaya gelmiştir. Bu tavır işçilerle ve onları temsilen sendikaları ile alay etmekten başka bir şey ifade etmemektedir.

2007 yılında en fazla gelir kaydeden metal sektörü, 2008 yılının ilk altı ayında da ciddi üretim artışları sağlayarak yüksek karlar elde etmesine rağmen bu teklifi sunması, bu sözleşmenin de çok ucuza kapatılmak istenmesini ifade etmektedir. Halbuki, Birleşik Metal İşçilerinin yaptığı bir araştırmaya göre Metal Patronlarının 2007 yılında yaptıkları karlar, tüm metal işçilerinin ayda 1.000 YTL net maaşı 6 yıl ödeyebileceklerini göstermesine rağmen, işçilerle alay etme anlamına gelen teklif sunmaktadırlar.

Uluslar arası alanda özellikle ABD ve AB finans ve inşaat sektöründe gelişen ekonomik kriz bahane edilmektedir.

Avrupa'da bile bir çok ekonomistin farklı görüşler öne sürdüğü, kimisinin bu finans krizin sanayi üretimi üzerinde etkilerinin olmadığının savunusuna rağmen, Türk sermayesinin şimdi bunu bahane ederek, bir-iki hafta ücretli-ücretsiz kullandırması, Ford fabrikasının geçici işçilerden 1300'e yakın işçi çıkarması, bazı başka şirketlerin geçici işçilerin sözleşmelerin uzatmayacaklarını açıklaması tamamıyla bir şantajdır.

Metal işçisi bu oyuna gelmemelidir.

Durum nedir?

Metal işçisi metal patronlarının son iki yıl yaptıkları büyük karların kendilerine dağıtılmasını istemelidir.

Bugün işçilerin enflasyonun, yani mutfak giderlerinin yaklaşık yüzde 15'lerde olduğu bir dönemde, devletin resmi istatistik kurumu bunun yüzde 12 civarında olduğunu tespit ediyor, böylesi bir dönemde yüzde 15 artı verimlilik zamları olmadan üretmeyeceklerini ilan etmelidirler.

İşçiler esnek çalışmanın sözleşmeden çıkarılmasını talep etmelidirler.

Birleşik Metal İşçileri Sendikasının dışındaki iki sendika işbirlikçi ve sarılıkları nedeniyle bu konuyu hiç tartışmamaktadırlar. İşçiler bu sendikalara hesap sormalı ve onları zorlayarak Metal Sözleşmesinde yeralan "bu konuda iş kanunu hükmü geçerlidir" maddesini çıkarıp atmalıdırlar. Birleşik Metal İşçileri Sendikasının da, "biz esnekliğe izin vermeyeceğiz" tavrı gerçekçi değildir. Çünkü, 2003 yılında imzalanan sözleşmeye bu ifade girmişti ve halen sözleşmede yeralmaktadır. Bu konuda gerçekçi olunmalı, işçiler kandırılmadan her şey söylenmeli ve ileriye doğru yürünmeye çalışılmalıdır.

Neler yapılabilir?

Bu durum bize güçlerimizi de sorgulamamızı gerektirmektedir.

Sarı-faşist Türk Metal Sendikasının son günlerde ne haltlar yediğine dair 25 yıllık Manisa şube başkanı tarafından boyalı basın üzerinden çokça açıklamalar yapıldı. Ergenekon'a işçi paralarının aktarılması, sözleşmelerin ucuza kapatılarak patronlardan ek paralar alınarak kendi kuruluşlarına devretmeler gibi pis-kirli haince işler yapılmıştır. Biz bunu bilmemize rağmen bu kadar açık deliller elimizde yoktu. Şimdi kendileri pisliklerini ortaya koyuyorlar. 25 yıllık şube başkanı da bu kadar yıl boyunca aynı pis işleri birlikte yapan birisidir. Bunları kiri çok fazladır ve yıkanmakla gitmez, yakılması gerekir.

Bu gerçek durum bu sendikada örgütlü işçilerin bu sendikayı aşmadan bir iş yapamayacaklarını göstermektedir.

O zaman Birleşik Metal İş Sendikası ile birlikte alanları çıkılmalı, uyuşmazlık döneminde patronlar taleplerimizi karşılamazlarsa o zaman 60 günlük grev ilanı süresini güçlerimizi daha da düzenleme şansını kullanarak greve hazırlanılmalıdır.

"Hak verilmez alınır" denerek MESS patronlarından söke söke grevle bu haklar alınmalıdır. Bunun için tüm işçilerin eylemlere sokulması gerekir.

Birleşik Metal İşçileri Sendikası cılız da olsa belli eylemler düzenlemektedir. Bu sendikanın tabanı bu konuda daha da aktifleşmeli ve daha büyük eylemlere imza atmalıdır.

İşyerinde oluşturulacak Grev ve Mücadele Komiteleri mücadeleyi ele almalıdır. Grev ve dayanışma fonu ertelenemeyecek bir görevdir, hemen uygulanmaya konulmalıdır.

Metal işçisi, işçi sınıfının en dinamik kesimi olduğunu, yol gösteren olduğunu göstermelidir.

Metal işçilerinin en dinamik kesimi GENÇ METAL İŞÇİLERİ'dir. İşyerlerinde en az ücretle çalışan fakat aynı işi yapan genç işçilerimiz militanca kavgaya atılmalıdırlar. "Eşit işe eşit ücret" talebi ve bunun yerine getirilmesi bugün, en az dün kadar aktüeldir.

Biz işçi sınıfının kendi öncü partisinde örgütlü olması gerektiğini, bu olmadan bu mücadelenin reformist ve işbirlikçi sendika önderleri tarafından gerektiği gibi sürdürülemeyeceğini bilmelidirler.

Görev, işçi sınıfı partisinin öncü çekirdeği olan Bolşevik Partinin saflarında yer alarak onu sınıfı kucaklayan ve onun içinden çıkan, ona doğru önderlik eden bir partiye dönüştürmektir.

Haydi greve, kavgaya!

Haydi, işsizliğin, sömürünün olmadığı, özgürlüğün yaşamın temeli olduğu sosyalizm için mücadeleye!

Üreten Biz, Yöneten de Biz Olacağız!

11 Ekim 2008

Devrimciler ölür, devrimler sürer!

11 Ağustos 2008 sabah saat 05.00'te yüreği devrim için çarpan büyük bir devrimciyi yitirdik.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye halkları, boyalı burjuva basınının kışkırtmalarından olduğu kadar, DHKP/C'nin devrimci eylemlerinden de Dursun Karataş'ı tanımaktadır.

25 Mart 1952'de Elazığ'da bir Kürt köyünde dünyaya gelen Dursun Karataş, 68 öğrenci hareketinin güçlü döneminin de etkisiyle 1970'lerin başlarında devrimci harekete sempati duymaya başladı. Dev-Genç saflarında mücadeleye atılan Dursun Karataş ömrünün geri kalan bölümünde düzenle barışmayan, düzene karşı devrimci savaş yürüterek yaşadı. 1978 yılında, 1977 yılında kurulan Devrimci Yol içerisindeki bölünmede, Devrimci Sol'un kurulmasına önderlik eden kadrolar arasında yer aldı.

12 Eylül Askeri faşist darbesiyle birlikte ağır bir darbe alan Komünist ve devrimci hareket önder kadrolarının önemli bir bölümünü koruyamadı. Katledilenlerin yanında azımsanmayacak sayıda kadro faşist devletin eline tutsak düştü. Bu kadrolar arasında yer alan Dursun Karataş 12 Eylül zindanlarında ağır işkencelere uğramıştı. Bu işkenceler sırasında devrimci ve komünist hareket içerisindeki kadroların önemli bir bölümü gibi Dursun Karataş'ta iyi bir sınav veremedi. Bu olumsuz gelişmenin ardında tutsaklık koşullarında 1984 yılındaki tek tip elbise dayatmasına karşı başlatılan direnişin içerisinde yer alan Dursun Karataş burjuvaziye teslim olunamayacağını, mücadelenin her koşulda devam etmesi gerektiğini gösterenlerden birisi oldu.

1453 devrimcinin yargılandığı Dev Sol davasının savunmasını "haklıyız kazanacağız" başlığı altında yaptı.

1989 Ekim ayında "o duvarlarınız vız gelir bize vız" betimlemesinde olduğu gibi Dursun Karataş bir grup devrimci ile birlikte burjuvazinin hapishanesinden kaçarak

özgürlüğüne kavuştu. Bu dönemden sonra yine DHKP-C'nin önderliğini yürüttü.

Yurtdışında tedavi görmekte iken 11 Ağustos'ta kansere yenik düşerek ölene kadar mücadelesini sürdürdü.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Devrimciler ölür, devrimler sürer diyoruz.

*****

Biz KK/T'nin devrimci mücadelesinin önemli mevzilerinde yer almış DHKP-C'nin ve Dursun Karataş'ın yürüttükleri anti-faşist anti-emperyalist mücadelesini saygıyla karşıladık ve karşılıyoruz.

Bizler burjuvaziye karşı ortak mücadele deneyimlerine de sahibiz.

Burjuvaziye karşı devrimcilerin, komünistlerin güçlerini birleştirmeleri gerektiğini hep savunduk ve bugün de savunuyoruz.

Biz bu güç birliğinin eylemde birlik, ajitasyon-propaganda da serbestlik temelinde yapılması gerektiğini savunduk ve bugün de savunuyoruz.

Bu ilkeleri DHKP-C'de dahil bir dizi devrimci örgüt sözde savunmakta ve fakat yıllardır acı deneyler içerisinde yoğrulmuş olması gereken bu örgütler bu doğru düşüncelere, pratiklerinde işlerine geldiğinde uymakta, çoğu kez de uymamaktadırlar.

Biz devrimci örgütlerin bir birine karşı şiddet uygulamasına ilkesel olarak karşı çıktık ve bugün de karşı çıkıyoruz.

Yine devrimci örgütlerin neredeyse tamamı kağıt üzerinde bu ilkeye sahip çıkmakta ve fakat "ama"larla bu ilke delinmektedir.

12 Eylül 1980 öncesi bir dizi devrimci örgütün birbirinden devrimci vurduğu bilinen acı bir gerçektir.

Ama bu sadece 12 Eylül öncesinde kalan bir şey değil, 12 Eylül sonrası da süregelen bir davranış biçimidir.

Bu konuda DHKP-C başta olmak üzere, kendisini "güçlü" hisseden grupların kendinden daha "zayıf" gördükleri örgütlere karşı şiddet uyguladığını gördük ve yaşadık.

Kendilerine getirilen eleştiriler karşısında olgun tavır takınıp soğuk kanlı cevap verme yerine, eleştiri getirenleri karşı-devrimci şiddetle safdışına itme eğilimi bugün halen egemen tarzdır. Bunun son örneklerini yakın zamanda 1 Mayıs Mahallesinde, Gazi Mahallesinde vb. yaşadık.

DHKP-C gibi küçük burjuva devrimci örgütlerin lafa geldiğinde "halk karar versin" tavrı, pratikte "halk adına ben karar veririm" pratiğinde sonlanmaktadır. Devrimcilerin arasındaki sorunların, devrimci örgütler içerisinde kurulacak bir "mahkeme" ile, bir yargı organı ile çözülmesi gerektiğini savunduğumuzda yan çizmektedirler. Hiç bir küçük burjuva örgüt bugüne kadar devrimcilerin kendi sorunlarını barışçıl metotla çözülmesini pratiklerinde kabul etmemişlerdir.

Biz Bolşevikler, dün ve bugün, bu savunduklarımızın arkasında durduğumuz için hiç bir devrimci gruba karşı şiddet yoluna gitmedik, gitmeyeceğiz. Bu doğru tavrımız, şu ya da bu küçük burjuva devrimci örgütün bize karşı gerçekleştirilecekleri herhangi bir

saldırı anında kendimizi sonuna kadar savunma hakkını kullanmamızı da içerleyen bir tavırdır.

Yine siyasal mücadele içerisinde birlikte yoldaşlık yapan insanların siyasal görüşlerde ciddi ayrılıklar gündeme geldiğinde, programa denk düşen ayrılıklar olduğunda ayrıştıklarını hep yaşadık. DEV GENÇ sonrası kurulan Dev Yol'un ayrışmasında olduğu gibi.

Bazen ciddi temeli olmayan ayrılıklar olsa da, bunun KK/T devrimci ve komünist hareketinin halen üzerinde tam atamadığı "çocuk"luğuna denk düştüğünü tespit ettik ve dostça eleştirdik.

Fakat küçük burjuva örgütlerde düne kadar birlikte yürüyen, her şeyini paylaşan insanlar bu ayrılıklar sonrasında birbirlerine karşı karşı-devrimci şiddet uyguladılar, halen uygulamaktadırlar. Bu şiddet uygulamaları yer yer bir birinden devrimci insanları öldürmeye kadar vararak karşı-devrimci boyutlara ulaşmaktadır.

Şiddetin bu uygulamasının genel kılıfı "karşı-devrimci"lik yakıştırmasıdır.

Biz bunun katiyen olmadığını, olmayacağını iddia etmedik, etmiyoruz. Ama biz bir şey söyledik:

Dedik ki, "kendiniz yargılamayın"! Devrimci örgütler içerisinde bir "mahkeme" kurun. Delilleri bu kuruma devredin. Bu kurumun alacağı karar bağlayıcıdır ve taraflar "ama"sız bu kararı uygulasınlar, uygulayalım.

Bu tavrımıza uyan örgüt bu güne kadar -çok tutarlı olmasa da bir iki grup hariç- çıkmadı.

Halen herkes kendi başına "yargısız infaz"larda bulunmaktadır. Bu tavır, niyetler ne olursa olsun, karşı-devrimin ekmeğine yağ sürmektedir. Bu tavır reddedilmelidir, terkedilmelidir.

Yine bu tavırlar işçi ve emekçi yığınlar içerisinde devrimcilere karşı güvensizliği yaygınlaştırarak zarar vermektedir. Bunun için de bu yanlış tavırlar özeleştiriyle terkedilmelidir.

Bu tavırların en çok yaşandığı örgütlerin başında DHKP-C gelmektedir.

Bizim bu yazımızda DHKP-C'nin genel çizgisini değerlendirme diye bir amacımız yoktur. Bu gibi örgütlerin çizgilerinin Marksist-Leninist olmadığını, küçük burjuva oportünist bir çizgiye sahip olduklarını biliyoruz. Bu çizgi sosyalizme götürmez.

Fakat, biz yukarıda aktardığımız konulara uygun davranıp davranmamanın, devrimcilerin sermayeye karşı güçlerini birleştirip birleştirmeyeceklerinin de mihenk taşı olduğunu bildiğimiz için, bu noktaları yeniden gündeme taşıdık.

Geçmişte bizim Dursun Karataş'la birlikte bir çok devrimci önderin hapishanelerdeki tavırlarına karşı "çözülme ihanettir", "çözülmenin çoğu-azı olmaz ihanettir" şeklindeki tavrımızla birlikte, "çözülenleri örgüt yapısı içerisinde barındırmayın" çağrımıza karşı-devrimci şiddetle "cevap" vermişlerdi.

Devrimci ve komünist örgütlerin, eleştiri ve özeleştiriden korkmamaları gerekir. Eğer biz sömürüsüz bir dünya kurmaya ant içmişsek, o zaman bize gelen, getirilen "haksız" eleştiriler karşısında küçülmememiz lazım. Biz o eleştirileri süzgeçten geçirip doğruları

almalı, yanlışlarına karşı ise sosyalist özgürlükçü anlayış temelinde tavır takınarak karşımızdakileri eğitmeye çalışmamız lazım. Geleceğin özgür toplumunun, şiddetle sindirme politikasıyla değil, eleştiri özgürlüğünün işçi sınıfı ve emekçi yığınlar tarafından kullanılmasından geçtiğini bilmemiz ve buna uygun davranmamız lazım.

DHKP-C gibi örgütler, emperyalizme ve Türk hakim sınıflarına karşı mücadelede başarılı olmayı hedefliyorlarsa, ki yazılarında çizilerinde bunu görmek mümkün, o zaman yukarıda önemsediğimiz bu noktalarda da bir değişimden geçmek durumunda olduklarını görmelidirler.

Dursun Karataş'ın devrimci geçmişi içerisinde en eksik kalan yanlarından birisi, bu noktalarda doğru önderlik etme görevini yerine getirmemesidir.

Biz bir dizi şaibenin tartışılmasını doğru bulmuyoruz. Gerek Sabancı suikastı sırasında ve sonrasında burjuva medya tarafından yayılan haberler, Mustafa Duyar'ın hapishanede katledilmesi, şimdi de Ergenekon sürecinde yayılan haberler, Dursun Karataş'ın kırmızı bültenle arandığı dönemde bile Belçika'da uzun süre kalabilmesi vb. durumlar devrimci örgütlerin ilişkilerinde daha dikkatli davranması, her türlü şaibeli duruma müdahale ederek işçi sınıfı ve halk yığınlara karşı hesap vermeleri gerektiğini düşünüyoruz.

Biz Kuzey Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketi içerisinde, istisnaların dışında, genel bir durum olan sorgulama sırasında çözülme, kısmi çözülme gibi durumların sonrasında örgütlere önderlik etmeye devam etme şeklindeki geleneği, bu zaaflar sonunda örgütün üyesi olma gibi uygulanan geleneği reddediyoruz. Bu gelenek aşılmalıdır. İşçi ve emekçilere güven vermek zorundayız. Bunun için de devrimci ve komünist mücadeleye giren her devrim neferi bu yoldan geçebileceğini, sorgulama anının ve tutukevlerinin sınanma-denenme alanlarının başında geldiğini, orada "ser verip sır vermemenin" tek yol olduğunu, bunun dışındaki yolun ihanetin yolu olduğunu bilerek bu mücadeleye girmelidir.

Bu sınavı başarısız atlatanların örgüt içerisine alınmayacaklarını en baştan bilmeleri gerekir. Bu yeni geleneği oturtmak zorundayız. Halka doğru hesap vermenin yolu budur. Halkın desteğini almanın yolu budur. Halkın ekmeğini yiyenlerin sorgulamada onları gammazlaması, onların davasına zarar veren çözülmeler yaşaması affedilmemelidir. Biz bu konuda da Dursun Karataş gibi çok sayıda öncü kadronun KK/T devrimci hareketinde önemli zaaflar da bulunduklarını biliyoruz. Biz, tüm bu olumsuzluklara rağmen, Dursun Karataş'ın devrimci mücadelesini en kararlı bir şekilde sahiplenecek ve bu mücadelenin küçük-burjuva yanlarını kesip atarken, daha güzel bir dünya, daha güzel bir KK/T hülyasının gerçekleşmesinin gerçek takipçileri olacağız.

Dursun Karataş'ın ve tüm devrim şehitlerinin mücadelelerinde bayrağı bıraktıkları yerde devralıp yükseklere kaldıracağız... taki sömürü düzenini yerle bir edinceye kadar!

Hakim sınıflar sevinmesinler:
Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm Kavgamız!

12 Eylül 2008

Engin Çeper'in katili faşist Türk devletidir! Hesabı er veya geç sorulacak!

Engin Çeper adlı devrimci faşist polis tarafından gözaltında iken işkence ile katledildi. Engin Çeper'in suçu devrimci olmaktı, burjuva yasaların izni ile yayımlanan Yürüyüş adlı devrimci bir dergiyi dağıtmaktı. Engin Çeper, Yürüyüş dergisini arkadaşları ile birlikte dağıtırken polis tarafın gözaltına alınırlar. Polis, Engin Çeper ve arkadaşlarına işkence karakolda başlar ve konuldukları Metris Cezaevinde de devam eder.

Polis için devrimci bir dergiyi dağıtmak, bu dergi burjuva yasaların izni ile yayınlanmış olsa da, suçtu. Gereği yapılmalıydı, ve yapıldı da. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de bu tür olaylar çokça yaşanmıştır, görülmüştür.

Yüzlerce komünist, devrimci, demokrat gözaltına alındıktan kısa sonra öldürülmüştür. Bu ölümlerde polisin hiç suçu yoktu!

Kimisinin katledilmesi kaçarken düşüp öldü şeklinde açıklanmaya çalışıldı. Kimisine polisler boğuşma sırasında polis silahının düşüp ateşlenmesi sonucu dendi. Kimisine durduğu yerde, oturduğu banktan düşerek öldü dendi. Kimisine başını sert bir cisme, duvara vurdu da öldü dendi…

Ve daha bir dizi sahtekarca, ikiyüzlüce gerekçe ve bahaneler gösterildi.

Ama hepsi de koca bir yalandı, gerçeği örtbas etmek içindi.

Bazen de minare kılıfa uymayınca, 'gereği ne ise yapılacak, sorumlu görevliler, polisler cezalandırılacaktır' dendi.

Ama hepsi palavra…

Ne suçlular bulundu, ne de cezalandırıldı.

Katillerin cezalandırılması bir yana, devlet tarafından ödüllendirilmiş, mesleklerinde terfi edilmişlerdir.

Engin Çeper gözaltına alındıktan sonra 10 gün içinde yapılan işkenceler sonucu katledildi.

Engin Çeper'in katledilmesi ne ilk, ne de son olacaktır.

Engin Çeper'in katledilmesinin sorumlusu faşist Türk devletidir!

Katledilen Engin Çeper ve diğer tüm devrimcilerin hesabı sorulacaktır!

Ekim 2008

Gelişmeleri doğru analiz etmek...

21 Ekim 2007 tarihinde gerçekleşen Dağlıca Taburu baskınından sonra şimdi de Hakkari'nin Şemdinli alanındaki Aktütün karakoluna yapılan PKK askeri saldırısının ardından çok yoğun tartışmalar yürütülmektedir.

Resmi verilere göre 17 askerin öldürüldüğü bu baskın sonucunda yeniden boyalı burjuva basını üzerinden milliyetçilik, şovenizm en şiddetli şekilde kusuldu.

Devletin şahin kanadı yine Güney Kürdistan'daki yerel yönetimi, en başta da Barzani'yi hedef aldılar ve buranın yola getirilmesi için gerekenin yapılması talep edildi.

Türk genel kurmayı yine dağları, taşları yoğun bombardıman altına aldı. Yine Güney Kürdistan'da bulunulan PKK kamplarına sortiler yapıldı.

Türk devletinin meclisi yine sonuç alma iddiasıyla, ki genel kurmay ve şahinler grubu bunu istiyordu, geçen yıl onaylanmış olan ve sınır ötesi dedikleri Güney Kürdistana istedikleri gibi girme ve hain saldırılarını gerçekleştirmek için 2. tezkereyi onayladı.

Meclisteki oylamada DTP'li reformist Kürt burjuvazisinin temsilcisi olarak tezkerenin sorunu çözemeyeceğini, sorunun çözümünün Kürt sorunun kabul edilip kültürel özerklik temelinde adım atılmasıyla gerçekleşebileceğini savunuldu. ÖDP'nin tek milletvekili de aynı gerekçeyle tezkereye karşı çıktı.

Devlet terörünün önü yasalarla yeniden açılıyor.

Şimdi yeniden resmi olarak bölgeye 7 bin özel tim gönderilecek. Bölgede yeniden daha çok terör estirecekler. İlan edilmemiş adına Olağanüstü Hal dedikleri Sıkıyönetimi uygulayacaklar ve yeniden "hizaya" gelmeyen devrimci, komünist ve işbirlikçiliği reddeden Kürt yurtseverleri katledilecekler. Bunun hesabını burjuva yasaları temelinde bile hiç kimse soramayacak. Yine gözaltında kayıplar çoğalacak.

Tüm bu yapılacakların dışında, Dağlıca'da olduğu gibi Aktütün'de de önceden devletin bilgisi olduğu halde neden bu saldırılara karşı önlem alınmadığı, bu saldırıya göz yumulduğu, kimileri daha da ileri giderek devletin PKK ile gizli işbirliği içerisinde bu saldırıyı kullandığı, bunun en temel göstergelerinden birisinin de, yine Dağlıca saldırısında olduğu gibi, Aktütün karakolunda görevli üst düzey subayların saldırının olduğu günlerde karakolda olmadıklarını, sadece uzman çavuşların bulunduğu sırada saldırıların gerçekleşmesinin danışıklı dövüş ihtimalini artırdığı filan yazıldı çizildi.

Biz spekülasyonların ne kadar doğru olduğunu ortaya koyacak durumda değiliz ve özel bir önemi de yok tüm bu varsayımların, spekülasyonların.

Saldırılar kimin işine yarıyor?

Fakat gerçek olan bir durum vardır: Tam da mecliste tezkere tartışmalarının olacağı ve kararın çıkacağı bilindiğinde, DTP'nin kapatılıp kapatılmayacağı yönündeki kararın yakın zamanda verileceği bilindiğinde, yine devletin şahin kanadının AB yasalarına uyum adına yapılan kimi değişikliklerin güvenlik güçlerinin elini kolunu bağladığı için bunların değiştirilmesi gerektiği, gözaltı süresinin uzatılması, gözaltı sırasında avukat bulundurulmadan sorgulama yapılması gerektiği, hakim ve savcıların izni olmadan arama-tarama yapılması gibi taleplerin dile getirildiği durumda, PKK tarafından yapılan bu askeri saldırının Kürt ulusunun mücadelesi açısından olsun, Türkiye işçi sınıfı hareketinin çıkarları açısından olsun bir getirisi olduğunu düşünmek çok zordur. Tersine bu saldırı aslında Türk hakim sınıfları açısından, özellikle de şahin kanadı açısından istenilen ve kullanılması gereken bir saldırı olarak değerlendirildi ve gerekleri yapıldı.

Ne yapılmalı?

Biz Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketini temsil eden PKK'nin çizgi itibarıyla geldiği noktadaki durumunu doğru bir şekilde tespit ederek reformist bir hareket, devrimci olmayan bir hareket olarak değerlendirdik.

Bu değerlendirmemiz, Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketinin karşısında alınacak tavrın, faşist devlete karşı devrim mücadelesini örgütlemek olduğunu, Kürt Ulusunun Ayrılıp Ayrı Devlet Kurma Hakkının olduğunu ve bu hakkı amasız savunacağımız anlamına da gelmektedir.

Biz Milliyetçi-Reformist Kürt Hareketinin karşısında eleştiri hakkını da kullanacağımızı, kullanma görevimiz olduğunu, reformist çizginin savunduğu kültürel özerklik benzeri taleplerin Kürt İşçi Sınıfı ve Emekçi yığınlarının, Kürt Köylüsünün taleplerini karşılayamayacağını, sömürünün ve yoksulluğun devamı anlamına gelen bu çizginin aşılmak zorunda olduğunu bıkmadan usanmadan anlatmalıyız.

Sömürünün ve eşitsizliğin ortadan kaldırılmasının yolunun ortak devrim mücadelesinden geçtiğini, K.Kürdistan Halkının-Kürt Ulusunun da- özgürlük yolunun Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan içerisinde örgütlenmekten geçtiğini tekrar tekrar anlatmalıyız.

Özgürlüğe giden yol, Kuzey Kürdistan ve Türkiye İşçi sınıfının ve emekçi yığınlarının bölgesel partiler içerisinde örgütlenerek, ortak devrim için Birleşik parti olan Bolşevik Parti'de güçlerini birleştirerek devrim mücadelesini zafer elde edilinceye kadar sürdürmektedir.

Bir Bolşevik Devrim Okuru, 10 Ekim 2008

Kapitalizmde halkın sağlık sorunu gerçek anlamda çözülemez!

Kapitalizmin temel dürtüsü kardır. Kapitalizm yaptığı işlerden ne kadar daha çok para kazanacağını hesaplar, hep zenginliğine daha fazla zenginlik katmanın yollarını arar. Kapitalizm için yaptığı işlerde insanın değerine, sağlığına, çevrenin korunması, doğaya uyumlu bir iş yapma gibi bir dizi konuya yer verme yoktur.

Kapitalizm için temel dert kar, daha fazla kardır.

Sınıflara bölünmüş toplumlarda devlette, parlamentoda, orduda, poliste vs. gibi tüm devlet kurumları da hakim sınıf, sınıflara hizmet etmektedir.

Bundan hareketle devletin herkese eşit mesafede durduğu, herkese eşit hizmet götürdüğü de koca bir yalandan, emekçi halk yığınlarının, işçi sınıfının, köylülerin gözünü boyamaktan başka bir anlam ifade etmemektedir.

Kapitalistlerin, sömürücülerin devleti olan Türkiye'de de işçi sınıfı, köylüler ve geniş emekçi yığınlar açısından sağlık sorunu hep sorun olmuştur, olmaktadır.

Türkiye'de parası olan için sağlık hizmetinde kusur yoktur, ama parası olmayan için sağlık hizmeti yoktur.

Parası olmayan için özel ve devlet adına sağlık hizmeti veren hastanelerin kapıları kapalıdır. Sonucunda ölümde olsa gittiğin hastanelerin kapısından içeri alınmazsın. Ölümcül hasta, yaralanma da olsa hastane kapısında önce 'paran var mı?, şu kadar paranın önce kasaya yatırılması zorunlu olduğu..' söylenir.

Yani parası olmayan hasta tedavi için, ölmemek için, hayatta kalmak için gittiği 'millete hizmet için var olduğu söylenen devlet hastanelerinin kapısından geri döner.

Burjuva basına yansıdığı kadarıyla sürekli parası olmadığı için hastane kapılarından çevrilen ve umut için hastahane hastahane dolaşan hastaların haberleri ile doludur. Bir de basına yansımayan olaylarda eklendiğinde sorunun vahameti daha çok görülmektedir.

Kapitalist sömürü soygun düzeninin işçilerin ve emekçilerin sağlık sorunlarını gerçek anlamda çözme derdi olmaz!

İşçi ve emekçiler örgütlü bir biçimde 'herkese parasız sağlık hakkı!' için mücadele şiarını sürekli haykırmalı, mücadele gündemlerinden çıkarmamalıdır!

Eylül 2008

Kadın sorunun bir parçası olarak ev işi ve çocuk bakımı

Kadınların çalışma yaşamının bir parçası olmak istemesinin önündeki en önemli sorunlardan biri çocuk bakımı, diğeri ev işidir. Bu zor işler hem işten sayılmamakta hem de kadının sosyal yaşamda ve çalışma yaşamında engel teşkil etmektedir. Ne kadar sosyal bir kadın olsa da çocuk bakımı olunca ve ev işinden sosyal alana zaman ayıramadığından ve de okuyamadığından gerilemektedir kadın. Özelinde bu görevler hep kadınınmış gibi görülmekte ve gösterilmekte, bunun için kadın olarak en fazla zamanı bu işlere ayırmaktadır. Bunu aşmanın yolu öncelikle bilinçli arkadaşların, bizler için daha fazla zaman ayırması sağlamalıdır. Bu destek sağlanmıyorsa o zaman biz kadınlar yılmadan üzerine giderek yaptırma ve bilince çıkarmak, hayatı paylaştığımız gibi her alanda her şeyi paylaşmayı öğrenip, öğretmeliyiz. Geriliğimiz okuyarak, araştırarak mücadele ve örgütlenme gerekliliğini bilince çıkarmaktan geçer. Clara Zetkin'in "Günümüzde, Kadın İşçiler Sorunu ve Kadının Sorunu" (1889) adlı makalesinde şunları söylemektedir:

"Kadın emeğini ortadan kaldırmak veya salt sınırlamayı bile istemek, kadını sürekli ekonomik bağımlılığa, toplumsal köleliğe ve aşağılanmaya, evlilik içi ve dışı fuhuşa mahkum etmek demektir. Ama aynı zamanda erkeğe çift emek yüklemek ve bununla onu da gerektiğinden daha büyük bir bağımlılığa sürüklemek demektir. Azalmış olmasına rağmen hala sosyalist taraftan kadın emeği sınırlandırılması talebinin gelmesi tamamen anlaşılmazdır. Bu istem, zanaatkarlığın, küçük sanayinin, orta tabakanın kurtarılması için loncaların yeniden kurulmasının hedeflemekten zerre kadar daha az gerici değildir." (Rusya'da 1917 Sosyalist Ekim Devrimi Kadının Kurtuluşu, cilt II Dönüşüm yayınları, s.14)

Çocuk bakımı bütün günü almakta zaten. Ev işini mi yapıyım? Çocuk uyudu mu? Yemek yapıyorsun, temizlik yapıyorsun derken gün bitiyor, yorgun bitkin akşam oluyor. Rahat yatayım diyorsun, geceleri sürekli kalkıyorsun çocuğa bakıyorsun emziriyorsun vs.. Ya baba? Ruhu bile duymuyor. Kadının üretimde olması onun ekonomik bağımsızlığı anlamına gelir. Çocuklu olan kadın eğer çalışmıyorsa, yalnızca çocuk bakmak zorunda ise, üretimden kopuk yaşamaktadır. Bu zorlu görevle, ev işi ve çocuk bakmakla geçen ömrü zor yaşamın sıkıntılarını kadına yükler. Erkekle birlikte üretimde bulunması demek kazançlarının artması bu anlamda erkeğe olan bağımlılığı ortadan kalkmış olacaktır. Üretimde geçen zamanı kazanca dönüşmüş, o bağımlılıktan kurtulmuştur. Sosyalizmin

yaşandığı ilk evrede belirli sorunlarda yaşanmıştır, bu sorunları aşmak sorunun varlığını kabul etmekten geçer. İlk başlarda erkeğin burjuva yaşamdan gelen alışkanlıkları hemen terk etmemesi vb. sorunlar, yeni yaşama uyum sağlayamamasını beraberinde getirmiştir. Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Parti'sinin programına şu madde alınmıştır.

"7) Kadınların çalıştığı tüm atölye, fabrika ve diğer işletmelerde meme çocukları ve küçük çocuklar için kreş ve çocuk yuvalarının kurulması; emziren kadınların en azından üç saatte bir ve en az yarımşar saat işten muaf tutulması" (age. sf. 15)

Alıntıdan anlaşılacağı gibi kadınların çalışma yaşamı düzenlenirken onlara daha fazla zaman ayıra bilmek için yaşamlarının daha iyi olması sağlanmıştır. Böylece kadınların daha fazla çalışma alanlarına, özellikle çocuk sahibi olanların üretim alanlarına katılmasını sağlamıştır. Ekim devriminden sonra 1919 yılında kabul edilen Rusya Komünist Partisi (Bolşevik)'in Programı'nda çocuk eğitimi ve ev işlerini toplumsallaştırılmasına dair nihayi hedef, berrak bir şekilde formüle edilmiştir.

"Kendisini kadınların biçimsel hak eşitliği ile sınırlamayan Parti, eski ev ekonomisinin yerine komün evleri, kamu aşevleri, merkezi çamaşırhaneler, çocuk yuvaları vs.. geçirerek, onları (eski ev ekonomisinin ÇN) yüklerinden kurtarmayı amaçlamaktadır. (age. sf.15)

Eski ev ekonomisinden kurtarılan kadınlar çalışma yaşamına katılarak ekonomik bağımsızlıklarını kazanmış oldular. Çocukları da bu anlamda eğitimli insanların elinde daha iyi eğitilmekte ve toplumsal yaşamın kurallarına göre yetiştirilmektedir.

"İşçi kadın fabrikadaki çalışmasının yanı sıra evdeki işleri de yapmak zorunda. Yoldaş Strumlim bu bağlamda ilginç rakamlar veriyor: 8 saatlik toplumsal gerekli çalışmaya ek olarak kadınlar ortalama 5 ½ saatte çocuklara ve kocaya bakım için ev işinde çalışıyorlar. İşçi kadın bu saatleri kendi dinlenme saatlerinden- Kadınlar ortalama olarak erkeklerden 1 saat 45 dakika az uyumaktadırlar—ve kendi kendilerini geliştirme çalışmasından kısmaktadırlar. Akşam kurslarına seminerlere vs..katılmaktadırlar. Güncel koşulda işçi kadınların gelişmelerinde halen neden geri kaldıklarını bu durumda gayet açıktır." (age.17)

İşçi kadınların daha aktif olmaları sosyal yaşamın içinde kendisini geliştirmesi için zamana ihtiyacı vardır. Alıntıda işçi kadının harcadığı zaman gözönüne alınınca toplumsal gelişme için zamanı kalmamakta. Bunun için sınıf bilinçli erkeklerin de kadınlara yardımcı olması gereklidir. Toplumsal mücadele de kadınların desteğinin sağlanması, mücadelenin tüm toplumsal kademelerden destek alması bu zamanın kadınlara yaratılmasına bağlıdır. En bilinçli erkekler bile bu konuda işbölümüyle kadına zaman ayırmazlarsa o zaman kadın aktif mücadele hattından kopar.

Bu zamanı ayırmak sadece sosyalist toplumla sınırlı tutmak yanlış olur, bugünden yarın ki toplumun nüvelerini yaratmalıyız. Çalışan ya da çalışmayan sınıf kardeşlerimiz kadınlarımıza kullanması için yaratılan her zaman onun daha sosyalleşmesi ve gelişmesine katkı olacaktır. Özellikle sınıf mücadelesi hattında sınıf bilinçli tarafgirse, erkek sınıf kardeşinin ona daha fazla olanak sağlaması gereklidir.

Bir BD okuru, 10.09.2008

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 155 • Mart / Adar 2008 • Fiyatı: 2 YTL

Çözüm emekçilerin iktidarında... Devrimde... Sosyalizmde!

Bolşevizmin Kuzey Kürdistan–Türkiye'deki sesi…
Oku, okut, incele, tartış!

Metal işçisi,
işçi sınıfının
en dinamik
kesimi olduğunu,
yol gösteren
olduğunu
göstermelidir.
Haydi greve,
haydi kavgaya!
20